

TULE JA SEURAA MINUA

 No, ei, sehän oli ennen Beckyn syntymää. Ja niinpä minä— minä ajattelin, ”No, tiedättehän...” Minä— minä syön vain kulhollisen kaurapuuroa, se maksaa kymmenen senttiä. No, minä vain... He antoivat minulle korttini, ja siihen vain merkattiin se, tiedättehän, ja maksoin sen, annoin sen takaisin ja jätin sen veloitettavaksi, koska minulla oli kulutili.

² Ja eräänä päivänä, kun meillä oli—partiomiesten kokous, ”No” he sanoivat: ”kuka on tämä torvi, joka veloitti jotain sellaista?” Näettekö? Päällikkö, tiedättehän: ”Kymmenen senttiä aamiaisesta?” Niinpä se näyttää todella halvalla verrattuna muihin, näettehän. Jotkut heistä veloittivat dollarin, näettehän; kaksi dollaria päivällisestä. Ja minä veloitin juuri sen verran kuin se oli.

³ No, minä sanoin: ”No, eihän minun tarvitse veloittaa... Mitä minä tekisin, jos syön vain kymmenellä sentillä?”

⁴ Herra Fields, joka oli apulaisjohtaja, hän sanoi: ”Billy, veloita dollari, joka tapauksessa, ainakin.” Hän sanoi: ”Niinhän muutkin tekevät.” Hän sanoi: ”Sinun on pidettävä yhtä sen kanssa.”

⁵ ”No,” Minä sanoin, ”Minä— minä en koskaan syö muuta kuin kulhollisen kaurapuuroa, ja siitä minä laskutan.”

Hän sanoi: ”Oi, ei, älä koskaan tee niin.”

⁶ No, sitten minä ajattelin: ”Mitä minä teen sen suhteen?” Sitten minä laskutin aamiaisesta viisikymmentä senttiä. Sitten otin siitä neljäkymmentä senttiä, jos halusin käyttää sitä johonkin, antaa sen joillekin lapsille kadulla; joillekin lapsille, tiedättehän, jotka myös näyttivät tarvitsevan kunnan voileipää. Ajattelin, että ehkä minulla voisi olla... Eikö niin, se oli yhtiö itse, joka puhui minulle tuolla tavalla. Se oli mies yhtiöstä.

Joten ajattelin, ”Ehkä minä— minä tein jotain väärin.”

⁷ Täällä jokin aika sitten erään partiomiehen kanssa... Nykyään he partioivat helikoptereilla, tiedättehän. Hän tuli ja pysähtyi. Hän sanoi: ”Kuulehan, veli Branham,” hän sanoi, ”tämä puu kasvaa.”

Sanoin: ”Joo.” Sanoin: ”Lapset leikkivät sen alla tuolla.”

Hän sanoi: ”Voimmeko katkaista sen latvan?”

Sanoin: ”Kyllä, mutta älkää kaatako sitä. Ymmärrättekö?”

Hän sanoi: ”No, me haluaisimme kaataa sen. Me maksamme sinulle siitä.”

⁸ Sanoin: ”Ei. Ei. En halua, että kaadatte sen.” No, tiedän myös maankäyttöoikeuksia koskevat lait, koska olin siellä seitsemän

vuotta. Sanoin: ”Ei.” Sanoin: ”En halua, että kaadatte sen, mutta voitte katkaista sen latvan.” Sanoin: ”Minä— minä pidän sen latvottuna, mutta” minä sanoin: ”te voitte. Te voitte latvoa sen, jos haluatte.” Minä sanoin: ”Minä, veli Wood ja minä, olemme oikeissa latvoa sen. Me latvomme kaikki nämä muutkin täällä.” Ja minä sanoin: ”Mutta me haluaisimme pitää sen siellä lasten takia, Joen ja heidän, tiedättehän, pienten kavereiden tähden, jotka leikkivät tuon puun alla.”

⁹ Lähdin matkalle. Kun palasin, se oli kaadettu ja siirretty pois. No, millainen oikeusjuttu siitä olisi tullut yhtiötä vastaan, katsokaahan, tuon puun kaatamisesta, näettehän. Ja niinpä minä ajattelin: ”No niin,” minä sanoin: ”Herra, en aio edes mainita sitä.” Näettekö? ”Josko on jotain, mitä minä— että minä, sen suhteen, kun joskus veloitin, syötyäni vain kymmenen sentin arvosta, ja minun täytyi veloittaa ’viisikymmentä senttiä.’” Ymmärrättehän? Sanoin: ”Jos siinä on jotain, niin se korvatkoon sen, katsokaahan, että— että minä— että minä laskutin sen, ymmärrättehän. Että minä . . .” Ja silloin lakkasin näkemästä unta siitä, että olin Public Service Companyssa, näettehän, koska siellä on täytynyt olla jotain.

Meidän on tarkattava, mitä teemme. Me tulemme kohtaamaan sen jonakin päivänä.

¹⁰ Lapset, tulkaa tänne. Trudy, äitisi kävi kylässä äskettäin. Et tainnut tietää sitä, ethän. Tämä on yllätys, näen sen. Ja sinä valmistut pian. Ja me olemme tehneet tämän matkan yhdessä. Menen nyt kokoukseen, heti tämän kokouksen jälkeen. Ja me lähdemme kotiin.

¹¹ Ajattelin, että tämä olisi hyvä tilaisuus puhua teille kaikille, ja sitten ajattelin myös, että olisi hyvä puhua lapsille juuri ennen valmistumistanne. Lukea jakeen Raamatusta ja puhua teille sydämestäni noin kymmenen minuuttia. Minä pujahdan pois tieltänne. Näettehän?

¹² Ennen kuin puhun lapsille, haluaisin puhua hetken myös aikuisille, teille kaikille. Se on nyt ehkä, ehkä rasittava matka, sitä se on ollut. Mutta se kokemus, jonka olen oppinut Jumalalta, on vaihtaisi kymmeneen tuhanteen dollariin sitä, mitä olen oppinut Herralta sen jälkeen, kun olen ollut täällä. Uskon todella, että tulin tänne täydessä kuuliaisuudessa Kaikkivaltiaan käskylle, ja minä— minä toivon, että voin aina pysyä sillä tavalla. Ja on . . .

¹³ Kun tulin, eräs asia oli näyn kautta, että seisoin Tucsonin yläpuolella täällä, kun tapahtui räjähdys. Veli Fred oli siellä, kun se tapahtui. Ja he ottivat siitä tuon kuvan nyt, tiedättehän, taivaalla. Enkä ajatellut sitä paljon, en koskaan huomannut sitä. Se alkoi kuitenkin tehdä minuun jotenkin vaikutuksen, muutama päivä sitten. Ja veli Norman, Norman isä, hän kertoi minulle sanoen: ”Huomasitko tämän?”

14 Ja kun katsoin, juuri siinä olivat nuo enkelit, niin selkeästi kuin he vain voivat olla, juuri tuossa kuvassa. Näettekö? Katsoin nähdäkseni, milloin se oli, ja se oli samaan aikaan, noin päivää tai kahta ennen tai päivää tai kahta sen jälkeen, kun olin siellä ylhäällä. Katsoin, missä se oli. ”Flagstaffin koillispuolella, tai Prescottin, joka on Flagstaffin alapuolella.” No, juuri siellä me olimme, katsokaahan, aivan tarkalleen.

15 ”Kahdenkymmenenkuuden mailin korkeudessa.” Vesihöyryhän ei voi mennä yli— yli neljän, neljän mailin korkeuteen, tai viiden, kosteus, minkäänlainen sumu tai mikään, näettehän. Lentokoneet lentävät yhdeksäsatoistatuhannessa. Niin tehdään, jotta päästään pilvien yläpuolelle, näettehän. Ja yhdeksätoistatuhatta on noin neljän mailin korkeudessa. Tämä on kaksikymmentäkuusi mailia korkealla, ja sen halkaisija on kolmekymmentä mailia, ja pyramidin muodossa, jos olette katsoneet kuvaa.

16 Ja oikealla puolella, kuten kerroin teille, huomasin, silmiinpistäväenä, tuon enkelin. Siinä Hän on, rinta koholla, siivet taaksepäin, tulossa suoraan eteenpäin, juuri niin kuin se tapahtui. En koskaan huomannut sitä, kun he ensimmäisen kerran. . . On ollut niin monia asioita.

17 Kulkiessani tietä pitkin eräänä päivänä, tapahtui jotakin, joka puhui minulle asiasta, joka minun— minun täytyy tehdä. Ja se on— se ei ole minun sanomani.

18 Aikoinaan Leo Mercier sanoi, sanoi: ”Veli Branham, tämän jälkeen tulee aika,” hän sanoi noin viisi tai kuusi vuotta sitten, ehkä seitsemän, hän sanoi: ”Herra tulee muuttamaan palvelustehtäväsi, veli Branham.” Ja hän sanoi: ”Kun Hän tekee niin, sinä luultavasti vain käyt sairaaloissa ja puhut heidät ylös sängyistä ja muusta.” Se ei kuulostanut oikealta, vaikka uskon, että veli Leo yritti olla vilpiton sen suhteen.

19 Mutta se ei kuulostanut oikealta, koska, katsokaahan, Herramme Jeesus ei koskaan tehnyt niin. Näettekö? Ja Hän meni sairaaloihin. Tuossa sairaalassa oli yksi. Muistatteko, missä se oli Raamatussa? Betesdan lammikolla. Siellä makasi suuri joukko avuttomia ihmisiä, rampoja, raajarikkoja, sokeita, nääntyneitä, odottamassa enkeliä. No niin, se oli hengellinen sairaala, jossa ihmiset odottivat jumalallista parantumista. Ja täällä jumalallinen parantaja itse tuli sisään ja paransi yhden ja käveli ulos. Niinpä te ette voi odottaa, että kuolevainen ihminen tai tuleva palvelustehtävä olisi yhtään suurempi kuin se oli. Näettekö? En voinut olla samaa mieltä siitä.

20 Mutta kun aloin kääntyä ympäri, Pyhä Henki tuli päälleni. Pyysin Leolta kynää. Otin paperinpalan ja kirjoitin sen. Se on yhä hänen asuntovaunussaan, jos joskus käynte siellä. Se on se vanha alumiininen asuntovaunu, jossa minulla oli latauslaitteisto. Heti kun menette ovesta sisään, oikealla

puolella on hylly, aivan vaunun etuosassa. Se on sen alla. Minä laitoin sen sinne. Sanoin: ”Jonakin päivänä voit vetää tämän esiin. Jumala ei koskaan muuta palvelustehtävää, mutta Hän muuttaa sen miehen, jolla on palvelustehtävä.” Niin täytyy tapahtua.

²¹ Katsokaa, minä— minä tiedän, mitä minun on tehtävä, mutta minä— minä— minä en voi, en voi tehdä sitä siinä tilassa, jossa olen nyt. Koska minun on. . . Jotain on tapahduttava sisälläni, ja se vaatii Jumalaa tekemään sen.

²² Me aiomme palata kotiin. Lapsilla on koti-ikävä, he kaikki haluavat palata. Niinpä aion viedä heidät takaisin, jos Herra suo, ehkä lauantaina kokouksen jälkeen, ja niin, mennäkseni takaisin. Siitä eteenpäin en tiedä. Mutta tiedän, että heti kun minussa tapahtuu jotain, joka saa minut tuntemaan ihmisiä kohtaan eri tavalla kuin tunnen nyt. Olin hylännyt ihmiset, katsokaahan, ja minä— minä en halunnut olla enää missään tekemisissä heidän kanssaan. Tiedättehän, mitä tarkoitan, heidän kanssaan joita kutsun ”rickyksi, rickettaksi,” heillä oli asioita, joita he olivat tehneet. Minä saarnasin kaikella vilpittömyydellä, ja Jumala oli vahvistanut sen kaikin tavoin. ”Ja jos he eivät halunneet uskoa sitä, no, antakaa heidän sitten olla.”

²³ Olin menossa sinne, liittyäkseni Budin seuraan tulevana syksynä, aloittaakseni varustautumisen siellä. Odottaakseni erämaassa, antaa hiusteni ja partani kasvaa. Ja jos Herra haluaisi minun menevän jonnekin, Hän lähettäisi minulle sanan, ja minä menisin sinne ja tekisin sen.

²⁴ Ja tiellä, tullessani hiljattain, Hän pysäytti minut. Ja minä näin, missä. . . millaiseksi olin tulossa. Olen— olen nyt matkalla johonkin muuhun. Ja ajattelin, että kun pääsen kotiin, pidän niin sanotun syvällisen puheen, ehkä nauhoitan sen, ja sitten, jotta yleisö näkisi, miksi tämä äkillinen muutos.

²⁵ Nyt te lapset, vain. . . Rukoilkaamme hetki.

²⁶ Herra Jeesus, me olemme kiitollisia tästä ajasta, tietäessämme, että olemme kokoontuneet tänne, nuoret ja vanhat ja keski-ikäiset. Ja me olemme kokoontuneet iankaikkisuuden tällä puolella jälleen kerran puhumaan Sinusta ja niistä asioista, jotka kuuluvat iankaikkiseen elämään.

²⁷ Ja nämä nuoret, jotka istuvat täällä tänä iltana, jotkut heistä ovat valmistumassa, jotkut ovat jo valmistuneet. Mutta minä ymmärrän, Herra, jotain, mitä tapahtui vain muutama tunti ennen tuota suurta järjestystä tai suurta räjähdystä, joka oli tapahtunut vuorella Tucsonin pohjoispuolella, kun Herran enkelit tulivat alas. Minä muistan, mitä sanottiin, ja— ja erityisesti nuorista ihmisistä. Rukoilen Sinua, Herra, auta meitä ymmärtämään. Ja suo minun tänä iltana sanoa näille nuorille

jotakin, mikä auttaa heitä matkalla. Sillä, Herra, me kaikki tarvitsemme tuota apua tällä hetkellä.

²⁸ Siunaa meitä yhdessä. Anna syntimme anteeksi. Ja jos olemme tehneet jotakin täällä ollessamme, mikä ei ole miellyttänyt Sinua, me rukoilemme, että annat sen meille anteeksi. Sillä me ymmärrämme tänään, että meillä ei— ei ole mitään takeita huomisesta. Emme tiedä, mitä huominen tuo tullessaan. Meidän on tänään oltava valmiita kohtaamaan huominen. Ja, Isä Jumala, me tiedämme vain yhden tavan tehdä se, nimittäin valmistautua tapaamaan Sinut, sillä vähitellen me ymmärrämme, että me kaikki tulemme tekemään sen. Ja meidän on kohdattava se joskus, joko rauhassa, ystävänä tai lapsena, tai vihollisena. Kaukana olkoon se, Herra, että olisimme jotain muuta kuin Sinun rakkaita lapsiasi. Suo nämä asiat, joita me pyydämme, Jeesuksen nimessä. Aamen.

²⁹ Tänään, kun olin katkomassa rikkaruohoja, todella aikaisin tänä aamuna, löysin Raamatusta kohdan, jonka ajattelin olevan hyvä lukea tänä hetkenä. Ja se on... se ei ehkä ole niin erityisen täsmällinen, mutta ajattelin vain... vain— vain puhua muutaman minuutin. Haluan lukea tämän Luukkaan evankeliumin 18. luvusta. Kaikki neljä evankeliumin kirjoittajaa kirjoittavat siitä. 18. luku ja 18. jae.

Ja eräs hallitusmies kysyi häneltä sanoen: ”Hyvä opettaja, mitä minun pitää tehdä, että perisin iankaikkisen elämän?”

Ja Jeesus sanoi hänelle: ”Miksi sanot Minua hyväksi? Ei kukaan ole hyvä, paitsi Jumala yksin.

Käskyt sinä tiedät, Älä tee aviorikosta, Älä tapa, älä varasta, älä sano väärää todistusta, kunnioita isääsi ja... äitiäsi.

Ja... Mutta hän sanoi: ”Tätä kaikkea minä olen tehnyt ja pitänyt ne nuoruudestani asti”.

Nyt kun Jeesus kuuli tämän, sanoi Hän hänelle: ”Yksi sinulta vielä puuttuu: myy kaikki... mitä sinulla on, ja jakele köyhille, ...sinulla on oleva aarteita taivaissa; ...tule ja seuraa minua”.

³⁰ Minä ajattelen, tätä sanaa: *Tule ja seuraa Minua*, että se olisi paras neuvo, jonka voisın antaa, jos puhuisin kymmenelle tuhannelle lapselle, tai jos puhuisin vain sille, joka minä olen. Se on käsky, ja mielestäni suurin asia, mitä kenellekään on koskaan tarjottu, ja erityisesti nuorelle ihmiselle: ”Seuraa Minua.”

³¹ Te tulette seuraamaan jotakuta. Nyt, te vain... Te voitte muistaa sen. Te tulette seuraamaan jotakuta. Ja kun seuraatte ihmistä, varmistakaa se, ketä tämä ihminen seuraa. Näettekö? Me...

32 Paavali sanoi kerran: ”Olkaa minun seuraajiani, niin kuin minä olen Kristuksen seuraaja.” Toisin sanoen: ”Juuri niin kuin minä seuraan Kristusta, seuratkaa te minua.”

33 Ja nyt, tässä käännekohdassa, tässä— tässä elämänvaiheessa, johon me kaikki tulemme. Ja monta kertaa te olette kuulleet minun huutavan ”ricky, ricketta,” ja muuta. Se, se on tämä aika. Se on tämä aika, jossa me elämme. Se ei niinkään johdu noista ihmisistä.

34 Nuo ihmiset ovat samanlaisia ihmisiä kuin me. Nuo nuoret täällä näillä hot rodeilla, ajamassa katua edestakaisin, ja käyttäytyen niin kuin käyttäytyvät, polttaen tupakkaa ja juoden alkoholia, ja tytöt moraalittomasti pukeutuneina ja muuta sellaista, he ovat samanlaisia tyttöjä ja poikia kuin mekin. Näettekö? He ovat ihmisiä. He rakastavat. He syövät. He juovat. He nukkuvat. He hengittävät. Heidän on kuoltava. He ovat ihmisiä siinä missä mekin. Ja silti heidät on . . .

35 Heidät on riivannut paha henki. He eivät tiedä sitä. Ei ihmisten takia, vaan koska joskus joku johtaja, jota he ovat seuranneet, on johdattanut heidät väärälle tielle.

36 Nyt te tytöt ja pojat tiedätte sen paremmin. Te tiedätte. Teitä on opetettu paremmin. Teillä on paremmat vanhemmat, parempi koulutus kuin että tekisitte niin. Te tiedätte paremmin.

37 Mutta he eivät tiedä, näettehän, koska kirkot joihin he menevät, ovat moderneja kirkkoja, modernistisia. Ja he— he elävät vain tämän ajan mukaan, suositumpia. Ja, oi voi! Mikä on . . . Moraalista tulee heille hyve. Näettekö? Niinpä he, mitä . . . Kuten sanoin kerran, näytelmässä, jonka näin täällä vähän aikaa sitten, Sodomasta ja Gomorrasta, että siinä tämä pahan riivaama nainen sanoi Lootille: ”Mitä te kutsutte moraalittomuudeksi, sitä minä kutsun hyveeksi.”

38 Jeesus sanoi: ”Niin kuin oli Nooan päivinä, niin on oleva Ihmisen Pojan tullessa.” Niinpä me olemme jälleen siinä kohdassa.

39 Katsokaamme hetki tätä kaveria, josta luimme. Epäilemättä tämä poika oli syntynyt hyvään kotiin, kuten te lapset olette. Hyvät vanhemmat kasvattivat hänet. Sillä se todisti sen, kun Jeesus esitteli hänelle Jumalan käskyt. Hän sanoi: ”Olen pitänyt nämä nuoruudestani asti.” Se osoitti, että hän oli— hän oli saanut— hän oli saanut hyvän kasvatuksen. Hän ei ollut mikään hulttio. Ja tiedättehän, hän— hänet oli kasvatettu tietämään, mikä on oikein, lapset kuten teidät kaikki on. Luultavasti hän oli kasvanut Jumalaa pelkäävien äidin ja isän alaisuudessa, jotka opettivat häntä oikein, kun hän oli lapsi. No, se on hyvä.

40 Ehkä, kun hän oli pieni vauva, hänen äidillään oli suuria tavoitteita siitä, että hänestä tulisi jonain päivänä suuri mies. Hänen isänsä oli varakas, voiden kouluttaa hänet ja— ja antaa hänelle koulutuksen, jotta hänestä voisi . . . hänestä tulisi

hyvin koulutettu ja hän voisi olla jotain tässä maailmassa. Ja tämän äidin ja isän vilpittömyys, kun he kouluttivat tätä lasta, ja kenties tuli hänen valmistumishetkensä, jossa te olette, katsokaa, hetki, jolloin hän oli käynyt koulunsa ja saanut koulutuksensa. Epäilemättä hän oli ehkä tuon äidin ja isän elämän ylpeys ja ilo. Epäilemättä noina päivinä hänellä oli hienoja hevosia, kuten teillä on autoja, ja hyvä isä ja äiti, kuten teillä kaikilla on, jotka huolehtivat siitä, että teillä on hyvät vaatteet ja— ja auto, ja te voitte... ja voitte vain nauttia elämästä, juuri sellaisesta kuin teillä on tänään.

41 Ja isä ja äiti, jotka rukoilevat jatkuvasti että— että heidän pojastaan ei tulisi vain tavallinen mies, vaan että hänestä tulisi poikkeuksellinen mies. Kaikki vanhemmat haluavat sitä. Kuulitteko, kun Jeesus viittasi tuohon käskyyn: ”Kunnioita isääsi ja äitiäsi,” lopettaen sitten? Näettekö? Ja se on jokaisen vanhemman kunnianhimo, tehdä lastensa eteen parhaansa, minkä he voivat, kouluttaa heitä, antaa heille asioita, joita he eivät ehkä olisi voineet saada. Niin minäkin tunnen lapsiani kohtaan.

42 Ajattelen joskus, nyt kun mennään kouluun; ajattelen, että lähetätkö Beckyn ja Sarahin ja Josephin näihin lukioihin ja muihin, missä kaikkea tätä tapahtuu? Ajattelen, että otan heidät ja menen takaisin vuorille, ja— ja kasvatan heidät siellä, niin kuin intiaanit elävät.

43 Mutta tässä se on. Se, mitä on lapsen sisällä, tulee esiin. Olipa se missä tahansa, sen täytyy, se tulee esiin. Jos siellä on paha, se tulee esiin intiaanileirissä. Jos se on hyvä, se tulee esiin missä tahansa leirissä. Näettekö? Kyse on siitä, mitä lapsessa on, lapsen luonteesta, siitä, mitä teissä on sisällä. Ja mitä te olette nyt, sitä te olette luultavasti koko loppuelämänne ajan. Te olette muutoksen paikalla.

44 Tiedättekö mitä? Kahdeksankymmentäkuusi prosenttia kääntymisistä Jeesuksen Kristuksen puoleen tapahtuu ennen kahdenkymmenen vuoden ikää. Se osoittaa sen. Tilastot osoittavat sen. Kahdeksankymmentäkuusi prosenttia niistä, jotka tulevat Kristuksen tykö, tulevat ennen kuin he täyttävät kaksikymmentäyksi vuotta. Sen jälkeen, kun olette ohittaneet tuon iän, teistä tulee enemmän muottiin valettuja tai vakiintuneita tapoihinne. Oi, se on toki mahdollista. Heidä tulee seitsemänkymmppisinä, kahdeksankymmppisinä, mutta se on hyvin harvinaista. Näettekö?

45 Te muokkaatte itsenne, kun olette nuoria. Te asetatte pyrkimyksenne siihen, mitä haluatte tehdä ja mitä yritätte saavuttaa elämässänne. Te ajattelette sitä. Ja kun te ajattelette, tietysti teidän mielenne, se tuodaan esiin teidän mielessänne jonkin tuntemattoman toimesta, joka— joka hallitsee mieltänne.

Ja sitten kun se tulee mieleenne, silloin te puhutte siitä, että aiotte tehdä sen. Ja sitten kunnianhimonne ajaa teitä siihen.

⁴⁶ Niinpä äiti ja isä odottavat tämän nuoren miehen... hänen kunnianhimosna olevan suuri; tarpeeksi rahaa sen toteuttamiseen. Ja sitten he epäilemättä rukoilivat, että tämä—tämä nuori poika saisi— saisi tuon tilaisuuden. Katsokaa, he— he olivat tehneet kaikkensa. Hänellä saattoi olla hienoja hevosia ja— ja hän oli ehkä hyvin suosittu naisten keskuudessa.

⁴⁷ Ja mikä pätee mieheen, pätee naiseen, ja päinvastoin, näettehän, koska puhumme ihmiselämästä, sieluista, sekä miehistä että naisista.

⁴⁸ Ja sitten, kun pojalla oli kaikki nämä mahdollisuudet, hänellä alkoi ”helppo elämä,” kuten me sanomme siitä, tila, jossa hänen ei tarvinnut huolehtia kovin paljoa. Hänen vanhemmillaan oli rahaa. Hänellä oli... Hän oli hyvin... Hänestä tuli hallitusmies. Raamattu viittaa siihen tässä... nuorena, rikkaana nuorena hallitusmiehenä. Ja me näemme... Nuorena, ehkä teini-iässä, juuri koulusta valmistuneena, juuri valmistuneena, ehkä muutama viikko ennen tai jotain, hänestä tulee... Hän oli hallitusmies ja hänellä oli kaikki, mitä sydämet voivat haluta.

⁴⁹ Eikä poika ollut mikään moderni ricky. Hän on hieno poika. Uskon, kun Luukas kirjoitti siitä, tai Markus, uskoakseni, Jeesus katsoi häntä ja huokaisi, koska Hän rakasti häntä. Näettekö? Tuossa pojassa on jotakin. Tuolla nuorukaisella oli miellyttävä persoonallisuus. Mistä hän oli kotoisin? Mukavasta perheestä, joka oli opettanut hänelle Jumalan käskyt ja huolehtinut, että hän piti ne. Ja hän teki niin nuoruudestaan lähtien.

⁵⁰ Ja pojalla oli kunnianhimoa; hän halusi iankaikkisen elämän. Hän kysyi: ”Hyvä Mestari, mitä minä voisin tehdä periäkseni iankaikkisen elämän?”

⁵¹ Katsokaa, riippumatta kaikesta siitä, mitä teillä on maailmassa, silti sielu sisällänne kertoo teille, että on jotain, mitä te tarvitsette, mitä teillä ei ole. Pelkästään rikkauden avulla... Tai ei sen tarvitse aina olla rikkautta. Se voi olla suosio, joku kaunis tyttö, hänellä on kauneutensa, jota hän voi pitää jonakin. Ehkä hän on hyvin suosittu koulussa. Ehkä tuo poika voi saada kenet tahansa tytön, jonka haluaa. Hän tuntee tavallaan olevansa suojattu. Se ei ole turvallisuutta. Se haalistuu aivan kuten kukka kedolla. Näettekö? Se katoaa. Se ei ole kestävää. Vain muutama auringon kierros, ja se on poissa, sitten sinulla on sielu, jonka on elettävä iankaikkisesti.

⁵² Ja tällä nuorella pojalla täytyi olla miellyttävä persoonallisuus, koska hän esitteli itsensä Herralle Jeesukselle, hän tietoisesti polvistui. Hän sanoi: ”Hyvä Mestari, mitä minä voisin tehdä saadakseni iankaikkisen elämän?”

53 Hän sanoi: ”Miksi kutsut Minua hyväksi,” Hän sanoi, ”kun tiedät, että on vain Yksi, joka on hyvä ja se on Jumala?” Näettekö? Mitä tuo nuori mies ilmaisi tässä? Että Hän oli Jumala. Näettekö? Hän sanoi: ”Sinä tunnet käskyt. Pidä ne.”

Niin hän sanoi: ”Mitkä käskyt, Mestari?”

54 Hän sanoi: ”Käskyt ’Kunnioita isääsi ja äitiäsi’ ja niin edelleen.”

55 Hän sanoi: ”Tätä olen tehnyt nuoruudestani asti. Näettehän, minä olen tehnyt näin.”

56 Hän sanoi: ”Mutta sinulta puuttuu yksi asia. Mene, myy, mitä sinulla on, ja jaa köyhille ja seuraa Minua.”

57 Mikä tilaisuus! Se olisi voinut olla Pietari, Jaakob tai Johannes, joku heistä. Katsokaa, tämä poika oli koulutettu ja kasvatettu oikein, ja hänet oli esiteltänyt Kristukselle, jotta Hän voisi käyttää häntä kaikissa niissä kyvyissä, joita hänessä oli, käyttämään, luultavasti koulutettuna, nuorena, rikkaana, vaikutusvaltaisena, missä hän olisi voinut tarjota evankeliumia, ja silti hän kieltäytyi siitä. Mikä— miten hätköity teko se olikaan tuolta nuorelta pojalta! Näettekö?

58 ”Seuraa minua.” Nyt, katsokaa, hänen oli seurattava jotakuta. No niin, hänen oli joko seurattava niiden ihmisten vaikutusta, joiden kanssa hän oli tekemisissä, jonkun nuoren naisen vaikutusta, jonkun poikajengin vaikutusta, jonka kanssa hän oli tekemisissä, koulukavereidensa vaikutusta, tai seurattava Jeesusta Kristusta. Kaikessa hyvydessään hän kuitenkin tiesi, ettei hänellä ollut iankaikkista elämää.

Lapset, sitä teidän on ajateltava. Näettekö?

59 Katsokaa nyt tuota poikaa tänä iltana, mitä hän olisi voinut olla, ja mitä hän on, mitä hän on tänä iltana. Hän on jossain. Hän oli mies. Hän on jossain. Hän odottaa tuomiota. Hän odottaa kohtaavansa tuomion tuona päivänä, kieltäytyttyään tästä samasta mahdollisuudesta, joka tarjotaan teille lapset, melkein samoissa olosuhteissa; hienoja lapsia, hyvä persoonallisuus, hienot isät ja äidit, jotka teillä on, teidän ei tarvitse edes tehdä töitä, ellette halua. Näettekö?

60 Mutta siihen liittyy myös jotain muuta. Siihen liittyy jotain muuta. Tuo Sana, tänä iltana, ei kuole koskaan. Se on yhä haaste jokaiselle nuorelle miehelle, jokaiselle nuorelle naiselle: ”Seuraa Minua.” Näettekö?

61 Sanat eivät kuole. Aina kun puhutte jotakin, muistakaa vain, olipa se sitten autossanne salassa, olipa se saarnastuolissa, olipa se kadunkulmassa poikaystäväenne tai tyttöystäväenne kanssa, missä tahansa se onkin, se ei kuole koskaan. Sen— sen on elettävä ikuisesti.

62 Kun näin tuon tytön, jonka näin... eräänä yönä näyssä, nuoren kauniin tytön, Hollywood-näyttelijän, ja näin hänen

olevan kuolemassa, kurottautuen, yrittäen saada apua. Hän kuoli sydänkohtaukseen, neiti Monroe. Ja siitä on kaksi vuotta, ja minä näin hänen kuolevan. Ja kaksi päivää myöhemmin hän kuoli.

⁶³ Sitten eräänä yönä kuulin tuon tytön äänen. Miten? Lapset olivat sanoneet minulle: ”Isä, sinä käyt jatkuvasti tuolla ’Joella, jolta ei ole paluuta.’” He sanoivat: ”Tänä iltana näytetään sellainen elokuva.” He kertoivat, että se olisi tiettyä iltana, viikkoa tai kahta etukäteen. Ajattelin, ”No, haluan nähdä sen, koska olen ollut tuolla joella kaksi tai kolme kertaa; noin viisi kertaa, luulisin.” No, minä— minä halusin nähdä sen.

⁶⁴ Ja neiti Marilyn Monroe näytteli siinä. No, se oli tuo tyttö, jonka näin näyssä. Ja siinä hän oli, elokuvassa, ja teot, juuri se teko, jonka hän teki tuossa *Joki, jolta ei ole paluuta*, kun hän teki tuon elokuvan, ehkä viisitoista vuotta sitten. Se oli vanha elokuva, ehkä kaksikymmentä vuotta sitten. Ja hän on ollut kuolleena kaksi vuotta. Ja siinä hän on jälleen elävänä, joka liike ja joka sana. Näettekö? Se on yhä niin tallennettu magneettinauhalle, että se on jälleen elossa.

⁶⁵ Eikä vain se, vaan kaikki, mitä sanomme, elää. Yksikään sanamme, jonka me puhumme, ei voi kuolla. Huoneen läpi tulee nyt sanoja, ihmisten muotoja. Televisio ottaa sen vastaan. Te voitte puhua täällä, ja he kuulevat teidät ympäri maailmaa juuri samalla sekunnilla. Jopa ennen kuin voitte kuulla sen tässä huoneessa, se kulkee ympäri maailmaa, sähköisesti.

⁶⁶ Ja Jumalan suuri valkokangas ottaa sen vastaan. Ja jokainen liikkeesi ja jokainen tekosi, jonka teet, sinun on kohdattava ne tuomiolla. Näettekö? Joten, nuori mies, on hyvä pysähtyä ja miettiä näitä asioita, katsohan, koska tulet kohtaamaan ne uudestaan. Näetkö?

⁶⁷ Seurataanpa tätä nuorta miestä, sitä mahdollisuutta, joka hänellä oli, ja asetutaan hänen asemaansa. Ja tyttö, aivan sama onko se Becky tai Marilyn, aivan sama kuin jos te seisoisitte hänen paikallaan, ja kuulisitte tuon Äänen, joka on yhä elävä.

⁶⁸ Se on yhä elävä. Se liikkuu yhä. Tiede sanoo: ”Kahtenkymmenen vuoden kuluttua he tulevat kuulemaan Hänen kirjaimellisen Äänensä, jonka Hän puhui kaksituhatta vuotta sitten.” Se on yhä elävä. Kuin kivi, joka putoaa mereen, sen aalto ei lakkaa koskaan. Se kulkee rantaan, tuhansia kilometrejä, ja kääntyy takaisin.

⁶⁹ Kun ääni on kerran puhuttu tuolla tavalla julki, se ei koskaan kuole. Tuomiolla te ette voi sanoa mitään. Se on juuri siellä. Siellä on Jeesuksen Kristuksen ääni, joka käskee tuota nuorta miestä, ”Seuraa Minua,” ja hän kääntyy pois, valkokankaalla, murheellisena, koska hänellä oli suuri omaisuus. Näettekö? Me emme ehkä ole edes... Sen ei aina tarvitse olla rahaa. Se voi olla muitakin asioita. Näettekö?

Kaikki, mitä pidämme kalliimpana kuin sitä kutsua, katsokaa, siitä tulee meille rahan kaltaista. Siitä tulee jotain, joka turmelee meidät.

⁷⁰ Seurataanpa häntä nyt hieman. Mitä tapahtuu, kun hän kääntyy pois? Hän ei kuunnellut tuota Kristuksen ääntä. Hän meni ystäviensä mukaan.

⁷¹ Te lapset, te kaikki olette hyviä lapsia ja teillä on varmasti ystäviä, mutta katsokaa, millaisia ystäviä teillä on. Jos tuo ystävä seuraa Kristusta, menkää tuon ystävän kanssa. Seuratkaa myös Kristusta. Mutta jos hän ei seuraa, älkää tehkö sitä.

⁷² Katsotaanpa häntä. Me näemme, että hän ehkä säilytti ystävänsä. Hänestä tuli suuri hallitusmies. Hän oli hallitusmies silloin. Myöhemmin huomaamme, että hän oli niin vauras, kunnes hän— hän— hän joutui rakentamaan ylimääräisiä aittoja tavaroitaan varten. Ja sitten hän sanoi itselleen vanhaksi tultuaan, ja kun nuoruuden huolet ja muut asiat olivat ohi, hän ei ehkä tehnyt muuta kuin kestitsi vieraita.

⁷³ Kun vanha mies tai vanha nainen, kuten minä, vaimoni, teidän äitinne ja isänne, ei ole juuri mitään, siinä on tuskin mitään, mitä he voivat ajatella. He eivät voi, eivät halua lähteä ulos ja— ja juosta kaduilla, tiedättehän, kuten nuoret miehet ja nuoret naiset. Treffit, ja kenestä tulee vaimosi tai miehesi, tai, katsokaa, heillä ei ole sitä mielessään. Heillä on lapsia, joista he ovat kiinnostuneita. Se tulee koskemaan teitä kaikkia, huomenna, jos on huomina. Näettekö?

⁷⁴ Ja katsokaa sitten tätä miestä, joka ehkä. . . Ehkä hän ei koskaan edes mennyt naimisiin. Ja kuitenkin hän oli suuri hallitusmies. Ja hän asettui. . .

⁷⁵ Ja niin kuin Jerusalemissa on vielä nykyäänkin, he syövät talon katolla, tähän aikaan päivästä, kun tulee viileää, illalla.

Ja hänen kanssaan on kuvattu toinenkin hahmo: kerjäläinen.

⁷⁶ Ja mies, joka oli kasvatettu kunnioittamaan lähimmäisiään ja tekemään toisille niin kuin muutkin tekevät teille, katsokaa, hylkäämällä tuon Kristuksen kutsun, lopulta. . . Näyttäisi siltä, poika, joka oli kasvatettu tuollaisessa kodissa, että se ei olisi koskaan poistunut hänestä, mutta niin kävi. Niin kävi.

⁷⁷ Ja portilla makasi mies nimeltä Lasarus, kerjäten ruokaa, mutta turhaan. Hän olisi syönyt murusia, jotka hän pyyhkäisi pois, ei edes kerjäläiselle, vaan koirille. Ja hän oli täynnä paiseita. Mutta mies oli ollut niin hioutunut yhteisössään, ettei hänellä ollut enää tunteita. Hänestä tuli turta, koska hän oli hylännyt tuon Kristuksen tarjouksen.

⁷⁸ Ja ehkä eräänä iltana, tällä kertaa, hän kohotti maljansa hienoilla viineillä, ja hänen ympärillään oli ihania naisia,

koruilla koristeltuina, ja sellaisia asioita, kaikkea, mitä hänen sydämensä saattoi toivoa, ja maljojen kohottamista. Kerjäläinen makasi portilla.

⁷⁹ Ja ennen kuin päivä valkeni seuraavana aamuna, hän oli tuonelassa huutaen, että Lasarus tulisi ja laittaisi vettä hänen kielelleen. Ympäristön vaihdos.

⁸⁰ Ja huomatkkaa, kun hän sanoi: ”Isä Abraham,” nyt, hän muisti yhä, että Abraham oli juutalaisten isä. Hän sanoi: ”Isä Abraham, lähetä tuo kerjäläinen Lasarus tänne, vähän vettä sormissaan, laittamaan sitä huulilleni. Nämä liekit ovat piinaavia.”

⁸¹ Ja hän sanoi... ja Abraham sanoi: ”Se on niin, että en voi tehdä sitä,” niin monilla sanoilla. ”Ja kaiken tämän lisäksi, katsohan, sinulla oli tilaisuutesi elämässä.”

⁸² Milloin hänellä oli se? Kun Jeesus sanoi: ”Seuraa Minua.” Mutta hän hylkäsi sen. Hän meni sitä tietä, jolla hän voisi tienata rahaa. Ja kyllä se sopii, rahan ansaitsemisessa ei ole mitään väärää, mutta seuratkaa Jeesusta samalla kun teette sitä. Näettekö? Ja hän oli mennyt toista tietä, väkijoukon mukana.

⁸³ Ja te huomaatte, hän sanoi, ja Abraham sanoi: ”Ja kaiken tämän lisäksi teidän ja hänen välillänne on kuilu, jota kukaan ei ole koskaan ylittänyt, eikä tule koskaan ylittämäänäkään. Ne, jotka ovat siellä, eivät voi tulla tänne, eivätkä nämä täällä voi mennä sinne. Se on vahvistettu. Kukaan ei ole ylittänyt eikä tule ylittämään sitä.”

⁸⁴ Kuunnelkaa sitten häntä. Silloin hän halusi olla evankelista. Kutsu, jonka Jeesus oli esittänyt hänelle seurata Häntä, oli, ja olla sielujen voittaja, nuorena miehenä, palasi jälleen hänen mieleensä. Hän muisti, että hänellä oli viisi veljeä, jotka olivat yhä maan päällä, eikä hän halunnut heitä tuohon paikkaan.

⁸⁵ Hän sanoi: ”Lähetä sitten Lasarus takaisin kertomaan veljilleni, etteivät he tulisi tänne.” Toisin sanoen: ”Hyväksymään kutsun: ”Seuraa minua.”” Näettekö?

Mutta hän sanoi: ”He, he eivät tee sitä.”

⁸⁶ Hän sanoi: ”Kyllä, jos joku heräisi kuolleista, kuten Lasarus, ja menisi takaisin ja kertoisi heille.”

⁸⁷ Katsokaa, se osoittaa, että kun me kuolemme, te olette yhä tietoisia. Hän muisti. Abraham sanoi: ”Poika, muista, että omana aikanasasi.” Näettekö? Te muistatte yhä. Te ette menetä muistianne. Te muistatte.

⁸⁸ Ja ne muistot, joita tuolla miehellä saattoi olla, ja vielä tuossa samassa paikassa, hän muisti tilaisuuden, joka hänellä oli, kuullessaan Jeesuksen sanovan: ”Seuraa minua.” Mutta hän seurasi väärää ihmistä, väärää joukkoa. Hän joutui väärään joukkoon ja meni väärään paikkaan, päätyen väärälle puolelle

Iankaikkisuutta; tullakseen hävitetyksi tuona päivänä, ikuisesti pois Jumalasta.

⁸⁹ Jeesus sanoi myös suuren hämmästyttävän sanan: ”Vaikka joku nousisi kuolleista ja palaisi takaisin, heitä ei kuitenkaan saataisi vakuuttuneiksi. Koska heillä on Mooseksen laki, ja jos he eivät kuule sitä, niin eivät he kuule, vaikka joku herätettäisiin kuolleista. Heitä ei saada suostutelluksi.”

⁹⁰ Miksi? Miksi? Puhuiko laki jotain sellaista? Kyllä. ”Tehkää toisille niin kuin haluatte heidän tekevän teille.” Ja hän oli elänyt lain alla. Mutta hän antoi kerjäläisen kuolla portilla. Näettekö? Hän oli— hän oli elänyt Jumalan käskyjen mukaan, mutta ei silti nähnyt tuota suurta iankaikkista elämää.

⁹¹ Lapset, te, jokainen teistä, näytätte lasteni kaltaisilta. Te, jokainen teistä, näytätte aivan minun pojiltani ja tyttäriltäni. Eräällä tavalla te olettekin, katsokaahan, hengellisesti puhuen. Se on totta. Herra Jumala on— on antanut teidän sielunne minun huostaani, koska te tulette ja kuuntelette minua. Te uskotte minua. Näettekö? Ja sanan eräässä merkityksessä te olette minun poikiani ja tyttäriäni. Se on totta.

⁹² Muistakaa aina, että Jumalan käskyjen noudattaminen on suuri asia. Hyvässä kodissa kasvaminen on perintöä Jumalalta. Ja olla hienoja lapsia, joilla on sellaiset persoonallisuudet kuin teillä on, hyvä. Hienoa, että teillä on koulutus. Hienoa jopa elää tässä vapaassa maassa. Meillä on paljon asioita, joista olla kiitollisia.

⁹³ Mutta on yksi asia, jota te vain ette peri. Teidän täytyy hyväksyä Se. Se on iankaikkinen elämä. Ja sen te voitte tehdä vain seuraamalla Jeesusta, uudestisyntymisen kokemuksen kautta. Älkää jättäkö sitä tekemättä.

⁹⁴ Kuulin kerran pienen tarinan erästä miehestä, joka oli, voi, hän oli köyhä. Ja hän— hän halusi aina . . . Se on pieni satu, niin sanoakseni. Se jäi kuitenkin aina mieleeni. Ja eräänä päivänä hän poimi kukan. Ja kukka oli taikakukka, ja kukka vastasi hänelle ja sanoi: ”Sinä olet ollut köyhä koko elämäsi.” Hän sanoi: ”Nyt pyydä, mitä haluat, niin se annetaan sinulle.”

⁹⁵ Hän sanoi: ”Että tuolla oleva vuori avautuisi, ja minä voisin mennä sinne sisälle ja löytää kultaa vuoresta.”

⁹⁶ ”Hyvä on,” hän sanoi, ”sinun on otettava minut mukaasi minne ikinä menetkin. Näettekö? Sinun on otettava minut mukaasi. Missä ikinä minä olenkin, silloin sinä voit pyytää, mitä haluat.”

⁹⁷ Hän käveli vuorelle ja vuori avautui, ja hän meni sisään. Hyllyt olivat täynnä kultaa ja timantteja, kuten pieni satu kertoo. Hän laski kukan alas pöydälle, tai kivelle. Ja hän juoksi ja tarttui suureen jalokiveen ja sanoi: ”Minun täytyy mennä

näyttämään tämä ystäväilleni. Ja nyt minä olen rikas mies. Minulla on nyt kaikkea. Minun täytyy näyttää tätä.”

⁹⁸ Ja niin kukka puhui: ”Mutta,” se sanoi: ”sinä olet unohtanut pääasian.”

⁹⁹ Niinpä hän juoksee takaisin ja ottaa, sanoen: ”No, ehkä minä— minä otan kultakimpaleen. Minä otan palan hopeaa.” Ja niin hän sanoi: ”Minä— minä kiiruhdan ulos ja kerron ihmisille, kuinka rikas olen ja mitä kaikkea minulla on.”

¹⁰⁰ Ja hän meni ovelle, ja kukka sanoi: ”Mutta sinä unohdit pääasian.”

¹⁰¹ Niin hän juoksee takaisin. Hän sanoi: ”Täältä löytyy kaikenlaisia materiaaleja.” Niinpä hän otti kiven. Hän sanoi: ”Minä menen, otan tämän kiven ja näytän ihmisille, millaisesta kivistä tämä vuori on tehty, jotta löydän tieni takaisin sinne.” Näettekö?

¹⁰² Ja hän lähti ulos ovesta, ja kukka sanoi . . . viimeisen kerran: ”Olet unohtanut pääasian.”

”Voi,” hän sanoi, ”voi, pidä suusi kiinni.”

¹⁰³ Katsokaahan, hän ei halunnut enää kuunnella sitä, ”Unohdit pääasian,” ja hän juoksi ulos ovesta. Ja kun hän teki sen, ovi sulkeutui hänen takanaan, ja kukka oli sisäpuolella. Pääasia oli kukka. Näettekö? Pääasia oli kukka.

¹⁰⁴ Vuosia sitten, lapsena, jollaisia te kaikki olette, täällä, karjatilalla, Phoenixin yläpuolella. Luin erästä artikkelia malmiesiintymästä, lehtijuttua kullanetsijästä. Silloin täällä ei ollut teitä, vain pieniä hiekkapolkuja. Täällä tehdään yhä paljon malminetsintää, tiedättehän.

¹⁰⁵ Mutta tämä malminetsijä oli tullut tänne ja hän oli löytänyt paljon rahaa, ja löytänyt paljon kultaa. Ja matkallaan tänne hän yöpyi löytämässään mökissä. Hänellä oli koira mukanaan, ja koira oli sidottu ulkopuolelle. Ja sinä yönä eräs lainsuojaton oli seurannut häntä saadakseen tämän kullan. Hän oli löytänyt sitä vanhoista espanjalaisista kaivoksista ja oli tulossa tänne sen kanssa. Ja koira alkoi haukkua.

¹⁰⁶ Mies ei halunnut, että koira häiritsisi häntä. Hän sanoi: ”Suu kiinni.” Hän sanoi: ”Huomenna minä vien tämän kaupunkiin.” Ja minä. . . Tarinan opetus oli tämä. ”Ja minä annan arvioida sen, ja minusta tulee rikas mies. Ja minä ostan hienoja autoja. Ja minulla on kaikenlaisia naisia ja suuria juhlia. Ja minusta tulee rikas mies, koska olen jo tehnyt kaivosvaltauksen. Minulla on kultaa täällä, paljon kultaa.” Ja hän sanoi: ”Minä. . .”

¹⁰⁷ Ja kun hän yritti nukahtaa, koira jatkoi haukkumista, koska koira oli nähnyt lainsuojattoman tulevan, hiipivän ja odottavan, että kullankaivaja nukahtaisi.

108 Hän nousi taas ylös ja huusi taas koiralle, sanoen: ”Suu kiinni.” Ja koiraparka vinkui ja yritti varoittaa isäntäänsä, että vaara vaanii— vaanii. Ja kun hän . . .

109 Seuraavalla kerralla, kun koira alkoi haukkua, kullankaivajalla oli haulikko. Hän ei halunnut tulla häirityksi, joten hän vain nousi ylös ja ampui koiran. Ja lainsuojaton tappoi kullankaivajan sinä yönä. Mitkään hänen hienot unelmansa eivät auttaneet häntä. Miksi? Hän vaiensi sen äänen, joka varoitti häntä.

110 Kukaan teistä lapsista ei voi yrittää tehdä mitään, te ette koskaan pystyisi tekemään mitään väärää, kun teidät on kasvatettu niin kuin teidät on, ilman että te tunnette, että jokin käskee teitä olemaan tekemättä sitä. Nyt, älkää koskaan hiljentäkö tuota ääntä, joka varoittaa teitä.

111 Ja muistakaa aina, hyväksykää tuo ääni, joka sanoi: ”Seuraa Minua,” niin te tulette aina selviämään hyvin. Minä uskon, että te teette sen. Minä luotan teihin. Mutta muistakaa vain aina, että Jeesus, tuo Ääni, elää maan päällä tänä iltana.

112 Aivan samoin kuin jokainen ääni ja jokainen sana, jonka me puhuimme, on yhä elossa, kun tuo ääni lähtee tuonne ilmakehän eetteriin. Katsokaa, teillä on tässä lähetin, joka lähettää sen. Te olette lähetin, joka lähettää sen. Nyt tarvitaan asema ottamaan sen vastaan.

113 Ja Jeesus oli Jumalan Sanan lähetin, sillä Hän oli— Jumalan kolmiykseä julkituotuna yhdessä Mieheessä. Hän oli täydellinen Jumala ja täydellinen ihminen.

114 Ja Jumalan kolminaisuus, Jumalan ominaisuuksien kolminaisuus, ollen Isä, Poika ja Pyhä Henki, oli edustettuna tuossa yhdessä Mieheessä, Jeesuksessa Kristuksessa. Niinpä Hän oli Sana.

115 Ja Hän oli lähetin, joka sanoi: ”Joka kuulee Minun Sanani ja uskoo Häneen, joka on Minut lähettänyt, sillä on iankaikkinen elämä.” Näettekö? ”Totisesti Minä sanon teille: joka kuulee Minun Sanani ja uskoo Häneen, joka on Minut lähettänyt, sillä on iankaikkinen elämä.” No niin, tuo Sana on lähtenyt lähettimestä. Hän sanoi eräänä päivänä: ”Totisesti Minä sanon teille: jos te sanotte tälle vuorelle: ’Siirry’, ettekä epäile sydämessänne, vaan uskotte, että se, mitä olette sanoneet, toteutuu, niin te voitte saada sen, mitä sanoitte.”

116 Nyt, jos te vain voitte olla se asema, joka vastaanottaa sen, jonkin sisäisen vallan kautta, uskon kautta, se siirtää teidät suoraan Jumalan tahtiin, uuteen syntymään ja uudestisyntymään. Silloin olette aina yhteydessä kuullaksenne tuon Äänen, joka varoittaa teitä aina, kun vaara on lähellä. Kun asiat ovat vialla, menossa pieleen, Se varoittaa teitä aina. Ja sitten sen sijaan, että olisitte jonain päivänä kuin se rikas nuori poika, josta puhumme, te olisitte apostoli Pietarin tai

Paavalin kaltainen mies tai joku, joka voitti sieluja Jeesukselle Kristukselle. Tehkää niin, lapset.

Voimmeko rukoilla?

¹¹⁷ Herra Jeesus! Nuoret, huomisen miehet ja naiset, jos huomista on. Meidän on koulutettava heitä, Herra. Me tunnemme sen taakan, kasvattaa heitä niin kuin olisi huomisen. Jos ei ole, niin tänään on se päivä.

¹¹⁸ Ja silloin, Isä, me tiedämme, että ketään ei kelpuuteta Sinun silmissäsi. Mikään liha ei voi ottaa kunniaa. Ei mikään koulutus, vaikka kuinka hyviä nämä asiat olisivatkin, eivät mitkään hyvät teot, ei mikään uskonnollinen instituutio, ei mikään psykologia, mikään muu ei voi vahvistaa todeksi Jumalaa kuin Pyhä Henki. Hän on se instrumentti, Jumala itse, iankaikkisen elämän muodossa, joka voi tulla meihin yksilöinä. Ja me olemme siitä kiitollisia.

¹¹⁹ Se todella ilmaistaan siinä, kun Pietari teki tunnustuksen. Jeesus sanoi hänelle: ”Liha ja veri ei ole ilmoittanut tätä sinulle. Et ole koskaan oppinut sitä seminaarissa. Et ole koskaan oppinut sitä jossakin koulussa.” Se on henkilökohtainen asia, jotain, joka jokaisen yksilön täytyy vastaanottaa. Sinä sanoit: ”Tälle kalliolle Minä rakennan seurakuntani, eivätkä tuonelan portit voi sitä voittaa.” Olemme siitä kiitollisia, Herra.

¹²⁰ Tuo Ääni on yhä elossa tänä iltana. Ja on vielä asemia, etuvartioita, kuunteluasemia, vastaanottoasemia, uskon asemia, jotka voivat ottaa sen vastaan. Me rukoilemme, että jokainen näistä lapsista ottaa sen vastaan, Herra, sydämiinsä. Ja muistakaa, että ei se, mitä he tekevät ollakseen hyviä, vaan että he... Jumala ei tuomitse meitä sen perusteella, mitä me teemme, vaan sen perusteella, mitä olemme vastaanottaneet. Me pelastumme uskomme kautta, eikä tekojemme kautta. Niinpä me rukoilemme, Taivaallinen Isä, että he saavat nyt näyn, ja näkevät ja kuulevat tuon suuren iankaikkisen kutsun: ”Tule ja seuraa Minua.”

¹²¹ Kääntyköön jokainen heistä, Herra, pois kaikista maailman asioista, tästä kuolevaisesta, risaisesta elämästä. Kun he ovat täällä tänä iltana, kultaisine vaaleine hiuksineen, ja jotkut heistä tummine hiuksineen, ja tummine silmineen ja sinisine silmineen, ja istuvat ollen parhaimmillaan, mitä he koskaan tulevat olemaan.

¹²² Ja kuten suuri kirjailija sanoi: ”Muista Luojaasi nuoruutesi päivinä, kun pahat päivät eivät ole lähellä. Silloin sinulla ei ole niistä mitään iloa.” Kuinka, Herra Jeesus, Sinä sanoit Pietarille: ”Kun olit nuori, sinä nousit ja menit sinne, minne halusit. Mutta kun tulet vanhaksi, joku toinen vie sinut sinne, minne et haluaisi mennä.” Anna heidän muistaa: ”Nyt on se päivä. Tämä on se hetki.” Suo se, Isä.

¹²³ Minä vaadin jokaista heistä, omina lapsinani, täällä tänä iltana, jokaista lasta täällä. Tunnen, että olet laittanut tehtäväkseni vahtia heitä. Vaadin heidät kaikki Saatanalta ja kuolemalta elämään Jeesuksessa Kristuksessa. Aamen.

¹²⁴ Siunausta teille, lapset. Todella mukava sanoa teille muutama sana. Ja palaan pian takaisin, Billy. Hienot lapset, arvostan teitä. Veli Fred, Herra siunatkoon sinua. Herra siunatkoon sinua, sisar.

TULE JA SEURAA MINUA FIN63-0601
(Come, Follow Me)

Tämä saarna, jonka Veli William Marrion Branham saarnasi alunperin englanniksi lauantai-iltana 1. kesäkuuta 1963 kotikokouksessa Tucson, Arizona, U.S.A., on otettu ääninauhalta ja painettu lyhentämättömänä englanniksi. Tämän suomenkielisen käännöksen on painanut ja sitä jakaa Voice Of God Recordings.

FINNISH

©2023 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Tekijänoikeustiedote

Kaikki oikeudet pidätetään. Tätä kirjaa voidaan tulostaa kotitulostimella henkilökohtaiseen käyttöön tai jaettavaksi ilmaiseksi Jeesuksen Kristuksen evankeliumin levittämiseksi. Tätä kirjaa ei saa myydä, monistaa suuressa mittakaavassa, laittaa verkkosivuille, tallentaa hakujärjestelmään, kääntää muille kielille, tai käyttää rahan keräämiseen ilman nimenomaista Voice Of God Recordingsin kirjallista lupaa®.

Saadaksesi lisätietoja tai muita saatavilla olevaa materiaalia, ota yhteyttä:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org